

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

21. An si Confessarius ex confessione intelligat famulum esse furem
possit illum dimittere? Ex part. 5. tract. 11. res. 37.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

penitentis cadunt etiam sub sigillum, quando à penitente dicuntur vt necessaria, vel vtilia ad declaranda sua peccata, vel ob aliam rationem, itavt velit manere omnino occulta, alioqui fieret odiosa confessio, & meritò offenderetur penitens. At vt verum fatear, hæc virtutes & dona quasi semper non manifestantur ad explicationem peccati, neque ex earum manifestatione redditur penitentibus odiosa confessio, ergo, &c. Et ita hanc sententiam negativam tenet etiam Malderus *tract. de sigillo, cap. 15.* vbi tamen rectè notat posse penitentem obligare Confessarium sub secreto naturali has virtutes & dona celandi.

RESOL. XX.

An Magister Nouitiorum, vel Confessarius Monialium possit in exercitiis spiritualibus in generali damnare peccata, qua audiuit in confessione?

Et notatur concionantem de peccatis, qua se dicit in confessione isto in loco audiuisse, modo ita prudenter hoc faciat, & cautè, vt impossibile sit inde prodici peccatorem, non esse violatorem sigilli, peccare tamen propter scandalum datum, & quia confessionem reddit odiosam. Ex part. 5. tr. 1. Ref. 36.

§. 1. **A**D hunc casum libet respondere cum verbis Malderi *tract. de sigillo, cap. 14.* vbi sic ait: Scandalum facile oriri potest quando quis paucos habet penitentes sibi subditos, & coram eis concionatur contra defectus in confessione detectos, vt si Confessarius Nouitiorum in aliquo Monasterio, aut Confessarius Monialium concionetur coram ipsis de vitiis in confessione reuelatis, tunc enim facile contingeret robore suffundi confessos.

2. Notandum est etiam hic obiter, quod Beja *part. 3. cas. 15.* notat, & idem Malderus concionantem de peccatis, qua se dicit in confessione isto loco audiuisse, modò ita prudenter id faciat, & cautè, vt impossibile sit inde prodici peccatorem, non esse violatorem sigilli, peccare tamen mortaliter propter scandalum datum, & quia confessionem reddit odiosam.

RESOL. XXI.

An si Confessarius ex confessione intelligat famulum esse furem, possit illum amittere? Ex part. 5. tr. 1. Ref. 37.

§. 1. **A**ffirmat Henriquez *lib. 3. de penitent. cap. 23. numero 5.* & Vasquez *in 3. part. tom. 4. quest. 93. art. 4.* Mihi verò magis placet sententia negans, quia talis dimissio esset quædam correptio extra confessionem pudesfaciens penitentem. Secus dixerò si prudentiùs inuigilando in actus famuli, deprehendat relapsum in furtum, tunc enim poterit alio prætextu, & occultè ipsum dimittere. Dico, alio prætextu, quia si alium prætextum inuenire non possit ita speciosum, quin famulus suspicari possit originem suæ dimissionis esse ex scientia confessionis, non probarim etiam tunc dimissionem. Et ita hanc sententiam tenet Malderus *tract. de sigillo, cap. 14.*

RESOL. XXII.

An Sacerdos, qui scit ex confessione furtum sibi factum, possit furem accusare ex aliis indiciis extra confes-

sonem cognitis?

Ex quo inferitur, quod si publicus vsurarius, vel publicus concubinaris non sint absoluti à Confessario, & petant communionem, Confessarius potest eam illis negare, dicendo eos esse in publico peccato. Ex part. 5. tr. 1. Ref. 17.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet Vasquez *in 3. part. tom. 4. quest. 93. art. 4. dub. 6. num. 4.* vbi docet Sacerdotem posse accusare eum, qui confitetur se quidpiam illi furatum esse, posse, inquam, accusare ex aliis indiciis, quòd scilicet eo tempore talis res sibi defuerit, nec alius domum intraverit. Et ratio huius sententiæ esse potest, quia Confessarius non prohibetur vt scientia alius parte; hinc si publicus vsurarius, vel publicus concubinaris non sint absoluti à Confessario, & petant communionem, Confessarius potest eam negare, dicendo eos esse in publico peccato. Et hanc opinionem ex Valentia & Soto docet etiam Malderus *tract. de sigillo, cap. 10.* vbi firmat posse Confessarium in tali casu accusare furem, modò nihil adminiculi ad actionem instituendam sumatur in confessione.

2. Sed vt verum fatear, sententia hæc circa propositum diuini in praxi non videtur tuta, quia debet supponi, quòd tota notitia facti verè sit comparata ex confessione sacramentali, & indicia seculari sumpta non præberent sufficientem notitiam ad accusandum; vnde talis Confessarius verè vitior scientia ex confessione sacramentali orta. Vnde merito reddi posset odiosa confessio. Et ita docet Iouanes præpositus *in 3. parte, quest. 11. de sacro sigillo, dub. 3. num. 25.*

RESOL. XXIII.

An pro seruanda vita possit Sacerdos aliquo modo manifestare peccata penitentis?

Ex quo inferitur Sacerdotem, qui cum aliis iter agens, ex vno illorum per confessionem intellexerit ingressum syluæ parari sibi mortem, teneri parari mortem ingressu, quam aut fuga, aut recessione confessionem iam factam suspectam aliquo modo reddere.

Et hoc etiam si huiusmodi Sacerdos in supradicto casu existens in peccato mortali esset.

Ex quo etiam sequitur Sacerdotem, qui in confessione sibi facta cognouit in vino, in quo sultus esset Sacrum, esse immistum venenum, non potest, aut omittere Sacrum, aut petere aliud vinum sine suspitione reuelata confessionis, teneri vinum sic mistum sumere, & Deo se commendare, etiam si in hoc casu Sacerdos esset in malo statu, & non possit confiteri, tunc enim debet prouidere sibi omni meliori modo, quo possit, de contritione, qua cum Sacramento in voto sufficit ad aeternam salutem. Ex part. 5. tract. 1. Ref. 47.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet Gabriel *in 4. diff. 21. quest. 1. art. 3.* Sed meritò contrariam sententiam docent Doctores, quos citat & sequitur Turrianus *de penitentia disput. 3. dub. 5.* quia malus sequitur bonum est seruare secretum confessionis propter bonum fidelium, & reuerentiam Sacramenti, quam sit vita vnius hominis, sicut in bello potest esse obligatio militis, cum periculo etiam manifesto vitæ propter bonum publicum.

2. Ex quibus inferitur primò Sacerdotem qui cum aliis iter agens, ex vno eorum per confessionem intellexerit in ingressu syluæ parari sibi mortem, teneri